

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/. Figuerola, 28 - baixos. 17.080. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261

Director: Carles Revés.

Director adjunt: Pasqual Llongueras.

Caps de redacció: Josep Collelldemont (Edició), Joan Vall (Comarques)
i Pere Madrenys (Girona).

Seccions: Enric Matarrodona (Comarques). Patrici Tixis (Esports).
Carne Vinyoles (Catalunya, Espanya i Món).
Joan Carles Guerrero (Cultura i Espectacles).
Joan Comalat (Fotografia). Enric Marquès (Disseny).
Fermí Sidera (Correcció).

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/. Sant Antoni, 83, 1' 2" - Tel. 93-967 19 99

Olot: c/. Marià Vayreda, 2, 3' 5" - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/. Sant Pau, 43, 3' - Tel. 50 68 59.

Gerència: Jordi Bosch.

Adjunt a Gerència: Dalmau Codina.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez.

Evasió a la costa

Evidentment, té raó el governador civil de Girona quan diu que, des del seu punt de vista, per la tasca que ha de desenvolupar, aquestes són unes terres ben singulars, tot referint-se als 200 quilòmetres de frontera que l'any passat fou creuada per 20 milions de persones, als 200 quilòmetres de costa, als 13.000 amarradors difícils de controlar i al milió i mig d'estiuejants que trien la Costa Brava com a punt de residència estival. Totes aquestes circumstàncies conformen una xarxa d'infraestructura que facilita tot un seguit d'actuacions que, o bé se situen al marge de la llei, o que habitualment sol acabar trencant-se.

És en aquest context on ara s'ha descobert una presumpta evasió de divisies, arran de la qual ha estat detingut el súbdit holandès Gisbertus Johannes Michiel Van der Wal, titular d'una immobiliària d'Empúria-brava, i que, segons les primeres impressions, podria superar els mil milions de pessetes. El mateix governador civil havia advertit temps enrera de la necessitat de controlar les inversions immobiliàries, que són claus per a l'economia de la costa, i el batlle d'Empúria-brava, Esteve Ripoll, escrivia no fa pas massa dies en aquest mateix diari que «molts apartaments són llogats directament des de l'estranger, sense que les arquitectes del nostre país se'n beneficiïn». D'això mateix se sospita en aquest cas, si bé ara es tractaria de vendes i no de lloguers.

Actuacions policiaques com aquesta, en un moment en què el jutge de delictes monetaris té tanta feina, permeten albirar una voluntat decidida de posar fil a l'agulla per tal d'intentar aturar unes activitats sabudes i consentides durant molts d'anys.

I en el cas de la nostra Costa Brava, això solament pot repercutir a millorar una imatge que alguns han intentat deteriorar tot volent fer de la Costa canaixanta.

TRIBUNA LLIURE
La carrera docent:
un problema pendent

Joan Olóriz i Serra (*)

A les acaballes d'aquest curs 84/85, l'ensenyament privat i públic ha estat present a les pàgines dels diaris amb motiu de la convocatòria de vagues en aquest sector.

La vaga en l'ensenyament privat ha estat provocada per motius fonamentalment econòmics, en que un sector en què, tot i estar força subvencionat, el control d'aquests diners, en mans de la patronal del sector, fa que només arribi amb comptagotes als mestres, que són els que realment fan el treball efectiu. Les acusacions que la patronal ha fet repetidament contra el poder públic per donar pocs diners, tenen lloc quan són ells qui els han d'administrar amb pura «garraperia».

Ara bé, possiblement la vaga que els mestres del sector públic van fer a finals de maig i que aquest mes es pot tornar a plantejar, necessita una explicació més acurada. No es va tracta d'una reivindicació econòmica, ni tampoc d'interessos corporatius, com l'Administració denuncia a bastament pels mitjans de difusió públics.

L'estiu passat s'aprojava la «Llei de mesures per a la reforma de la funció pública que, en la seva addicional quinzena desenvolupava esquemàticament el que ara ha de desenvolupar-se en un decret: la situació dels funcionaris que treballen en l'ensenyament i l'anomenada «carrera docent». En aquesta llei hi ha aspectes positius, la unificació de les categories que fins ara hem tingut dividides en dues, anomenades «cos de mestres» i «cos de professors d'ensenyament secundari»; ara bé, aquest fet positiu queda enfosquit per la no acceptació d'un cos únic per a tots els mestres i professors, que ha estat una reivindicació, i és encara, molt sentida pel professorat. Però el veritable problema de fons és la filosofia que emmarca aquesta llei, la reacció d'una carrera personal per a cada professor que, mitjançant mèrits, aniria pujant els graons d'un «escalafó» que s'havia de perfilar en un futur decret.

Deixades les coses així en el moment de l'aprovació de la llei l'estiu del 1984, anaren passant pels mesos i només els sindicats que tenen representació a tot l'Estat, legítimats pels vots que en diferents eleccions de funcionaris s'han anat realitzant; no així a l'ensenyament; rebien informació mitjançant una taula de negociació global per desenvolupar la llei abans esmentada. La nostra sorpresa fou l'assabentar-nos que el 23 d'abril d'enguany es presentava un primer esborrany de decret sobre la carrera docent, en el marc d'aquesta taula global i plantejant la part governamental:

1. Com a negociable la creació d'una mesa específica per a l'ensenyament en la qual també es contemplessin d'altres elements bàsics que han d'acompanyar un decret d'aquest tipus, com ara remuneracions, plantilles, trasllats i estabilitat dels centres, etc. 2. Les categories que es marcaven en el decret com a no negociables, i, 3. Es tallen els camins a les comunitats autònomes per perfeccionar un decret que apareixia summament reglamentat.

Val la pena precisar alguns dels elements més punyents d'aquest esborrany, ja que expliquen l'oposició gairebé unànime del professorat a aquests conceptes. A) Aquests dos cossos que apareixen en la part adicional de la llei se subdivideixen en quatre categories per als mestres i cinc per a professors de secundària, i es marcava temps per passar de la primera a la segona categoria d'amb-

dós cossos en deu anys! B) A més, per passar a les següents categories es plantejaven concursos de mèrits que, en molts casos, obligaven a forçats canvis de centres. C) Però encara ens trobem amb un aspecte jo diria que més contradictori en tot el que han estat els avenços pedagògics en els darrers anys: l'entendre que es tracta de crear una «carrera personal», que s'han d'acumular «mèrits personals», oblidant que el nostre treball com a professors es fa en l'àmbit d'una comunitat escolar, i és en el seu si, i fonamentalment en el treball pedagògic col·lectiu, que s'avença en la necessària assumpció del nen i de l'adolescent d'una cultura i d'unes tècniques que mai no poden ser laboratori de competició, de negatius enfrontaments entre els professors per obtenir «carreres» més brillants que la del company del costat.

Aquest esborrany regressiu i el tancament en banda de l'Administració per negociar va portar la Federació Estatal de Comissions Obreres, a la qual es van afegir d'altres sindicats no representats a la taula, a una vaga el 21-22-34 del mes de maig passat. El mateix dia del començament de la vaga s'anunciava la retirada de l'esborrany però se'n presentava un altre que, amb petites matisacions fil per randa, continuava amb els mateixos principis, amb les mateixes categories que l'anterior.

La vaga a Girona

La vaga, gairebé general a tot Catalunya i molt important a la resta de l'Estat, tingué a Girona un resultat contradictori. Àmpliament majoritària als Instituts de Batxillerat, escassa als Instituts de Formació Professional i molt minsa a les escoles d'EGB. És cert que alguns sindicats representats a les nostres comarques caigueren en una indecisió que els portà a la paràlisi, tot i que es manifestaven en contra del decret, però el problema real no fou aquest sinó la manca d'informació a moltes escoles fruit de la desvertebració sindical que tenim els mestres a les nostres comarques.

Les espases continuen enlairades, ja que si bé darrerament sembla que el ministre d'ensenyament es preocupa pel tema, i parla de negociar amb totes les centrals sindicals en una taula específica per a aquestes reivindicacions, amb tot el que significa d'apropar-se als sindicats que plantejaven la vaga, també és cert que el curs s'està acabant i que tenim massa preceptes de decisions unilaterals en període de vacances.

Amb un decret, que ara pot anar pel tercer esborrany, necessitem els ensenyants un marc de reflexió comuna que serveixi també per organitzar-nos unitàriament. Pot servir l'exemple de la Garrotxa en què ens reunim periòdicament representants de cadascun dels centres d'ensenyament públic de la comarca, omplint el buit de la manca d'unes eleccions sindicals que el govern de l'Estat no es decideix a convocar.

Els mestres volem una reforma, que millori l'ensenyament públic i que s'augmenti la seva qualitat. Per això hem fet vaga i en podem tornar a fer. Crec que la societat, de la qual formem part, ha de comprendre que la fem per treballar en millors condicions. En definitiva, per aconseguir un ensenyament més digne per a tots.

(*) Professor de l'I. de Batxillerat Montsacopa

EL LECTOR ESCRIU

La personalitat del català

Senyor Director,

La finestra on sovint passo l'estona llegint o escrivint dona al carrer. La configuració del carrer amb les seves parets i cases fa que, per poc que la gent que hi passa parli gaire alt, jo, de dintre amb la finestra oberta, pugui entendre gran part de les converses que tenen. Almenys, les paraules dites en passar-hi sota mateix.

El poble, 7.000 habitants i una immigració, diuen, d'una vintena — fem-ho gros — trentena de famílies, té un percentatge molt elevat de parla castellana. Molt per culpa de nosaltres mateixos, els catalans, que

per fer bonic, crec jo, o per no molestar els nou-vinguts, la majoria, en parlar amb ells ho fem en castellà. Tan malament com vulgueu, però en castellà.

Això fa que el meu carrer, sovint, sembla una «calle de las Serpes», o una de les blanquejades d'Antequera. Companys meus diuen que exagero.

Avui, festa major, per a més «inri», m'han sobtat unes paraules feia temps oblidades. Pujaven, carrer amunt, uns quants xicots... de la vila. Parlaven de les seves coses. La conversa animada la portava un d'ells amb un català ben eixorit. Amb aquestes, un de la colla, sota mateix de la meua finestra, amb un to airat, sento que fa: «Habla en castellano, coño!».

Carrer amunt, continuava la conversa en castellà.

I és que no hi ha maneres! Això fa difícil aquesta incorporació de molts al nostre viure i a la nostra identitat. Aquests dies, de festa major com dic, hi ha pancartes que volen cridar l'atenció d'aquest fet discriminatori. Una d'elles diu: «EL CATALÀ, ARREL DE PRÒPIA PERSONALITAT».

Moltes arrels estan podrides. J. Bosch. (Cassà de la Selva)

El frustrat circuit de Caldes

Sr. Director,

Davant la notícia de no construir el circuit de F-1 a Caldes de Malavella, han aparegut en el

vostre diari diversos articles i opinions de tècnics i polítics criticant la decisió del RACC i donant a entendre que aquesta indignació era general per a tothom. Nosaltres hem de dir que no n'estem gens, d'indignats, sinó tot al contrari: ho celebrem i ens n'alegrem d'allò més.

Lamentem, en canvi, certes afirmacions com les del Senyor Ferrer, representant de la FISA, que diu que se sent decebut, enganyat i robat i que ha gosat dir que aquests terrenys, ara, només servirán perquè s'hi facin pinyes als pins. Per si no ho sap, senyor Ferrer, aquests terrenys són (o eren abans que algú els cremés) eminentment forestals i si per alguna cosa serveixen les zones forestals és per donar pinyes i fusta sota una explotació

racional, i no per fer-ne circuits de motor. Tampoc no han de servir per plantar-hi melons com diu el senyor Arseni Gibert, vicepresident del Patronat de Turisme: als nostres boscos, senyor Gibert, tampoc no n'hi creixen, de melons.

Una ordenació territorial de Catalunya no passa tan sols per decidir on es fa un circuit. A l'hora de prendre qualsevol decisió d'aquest tipus, cal tenir en compte tots els factors que hi intervinguen, no només els que interessen uns quants.

El que cal preguntar-se ara és com i qui arranjara el traçat del circuit construït (!!) abans de saber-se la decisió final de la ubicació del circuit de velocitat de Catalunya. *Associació de Naturalistes de Girona.*